

מסורת הש"ס

(א) שבת קו: [מוספתאפ"ג],
(ב) שבת קו. ע"ש, ג [שבת
קו:], ד [שם וש"נ],
(ה) [שבת קו: קיג. עירובין
ט. ע"ז לב:], ו [וע"ע מוס'
שבת קו: ד"ה הלכה],

הגהות הב"ח

(א) גמ' וחס"א כפור למגדל
נצני לבית לגייה: (ג) תוס'
ד"ה כל היכא וכו' ושיעור
נרובה יהיה להם כמלים:
(ג) ד"ה ותניא וכו'
הדקסאות פטור וא"ת וכו'
לאמר התם רשב"ג מחוסר
צידה:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

כיברין של חיה ושל
עופות ושל דגין אין צדין
מוזון ביו"ט כר', קשיא
חיה אחיה קשיא עופות
אעופות. ומפרקין לא
קשיא מתניתין ר' יהודה
חייב, ש"מ דר' יהודה כל
לכיברין פטור, שאינה ציד
שנה כברייתא אין צדין,

אין צדין פרק שלישי ביצה

המחוסר צידה. שצריך לצוד: **גמ'** **הלך** **לפניו**. מן החוץ עד שהכניסו למגדל עץ שקורין מיסטייר או הלך כפי מן החוץ עד שהכניסו לבית שבבת: **חייב**. דמיון להכניס כפור למגדל ונעל לפניו ההרי הוא אחו ועומד ונגמרה צידתו וכן כפי לבית ונעל בפניו. אבל כפור שהכניס לבית ונעל בפניו פטור שיואל לו דרך חלונות ואין כאן צידה ואם כפי שהכניסו מן החוץ לציצר ונעל לפניו אין זו צידה: **והכניס אומרים** **לצפור למגדל**. היא צידתו כאשר אמרת דלף לגינה ולחצר ולציצר הוא צידה ומתניתין דקמי דקין מן הציצין צידים טוב רבנן היא דלמרי משכנסם ללציצר הוא נזוד ועומד וצרייתא ר' יהודה: **אלף עופות קשיא**. הלא כולוהו מדור דאין צידתו אפילו לבית: **מקורה**. שיש לו גג: **הלא**. דקמי גבי שבת כפור למגדל ולא לבית: **לצפור דרור**. שדרה צבית כשדרה שיערעת להשטמ בזווית הבית לכל כד וולוכך נקראת דרור על שם דירה שדרה בכל מקום: **השאר דלסא** **להלך**. לעופות אעופות לא קשו אהרדי ולא דחיקא לחוקומי מתני' בפלוגתא דתנאי מיה אחיה נמי לא תוקמא כתנאי אלא תרוייהו כרבנן ומתניתין צביצ קטן וכן היא דשבת וצרייתא דקמי אין דקין צביצ גדול ויש לה להשטמ. ורשב"ג אף צביצ קטן פליג אס ז"ל הלא מזודה אי נמי לאו לאפלוגי אחא אלא לפרושי כדלקמן: **כד שחיא**. כשעם אחת להשטמ ממנו: **עוקלי עוקלי**. זווית: **דפגלי טולא דתנאי אהרדי**. מרוב קטנו וקצרו: **הלכה מכלל דפליגי**. רבנן עליה לממר כל הציצין שזין בצמתיה והא אוקימנא צביצ קטן משום דנזוד ועומד: **מאי נפקא לך מינה**. אי אמיתא הלכה כן דאי לא פליגי הלכתא היא: **אמר יוס גמרא** **גמור ומורסא ספא**. משל שונים הוא כמנו זבון וזבין תגרא אקרי (ב"מ דף מ:) כך גמרא גמור אומר לתלמיד שוטה לתלמוד הן אחת הן שבוש ויהא כך למור ושיר: **הלא מזודה**. כלומר שצריך לבקש מחבולות לתפשו והיינו שיעורא דציצר גדול דלעיל ואידך ציצר קטן. ורב אשי שיערינהו לעיל בתראה שיעורא אפי' יוסף דהאי שיעורא: **הרדיסאות**. על שם מקומם וי"א ע"ש הורדוס והן הגדלים צבטים: **לכלבון**. סל שמקנין בו כמו כלבון מלא עוף (ירמיה ה). אווזין ותרגולין לצבין לעצב לכלבון ונחם לתפסן שם ההלכך הרי הן כנולדוין ועומדים ומותר לכלבון אפילו חוץ לכלבון: **יוני שוצר** **יווני עליה**. יוני הכר הן ושטין וסוכליון צמוץ: **כטיפחין צבירות** גרס.

כמנין פסין וותנין בחומות הצירות והמגדלים לקן סם עופות הדב: שויער עשוין להשטט ולברוח מפני בני אדם: ללנון קאמריין דעניד ויוורדין: בתנ"י מוסרין הן. גמ' פריך מעשה לסמור: אלא שאין המגדרים לומר דבר ומציין מעשה אחרי להכניס דבור הראשון: אלא שפסוק האסור לאו דברי אלה הוא אלא פלוגתא דרין גמליאל ור' יהושע ספק מוכן: אהא. מאן דמתני אמתימין אמר אלא הלכה כר"ג דלא שר

יא, דתנן בפ' ר' אליעזר אומר בו, ר' יהודה אומר הצד צפור למגדל וצבי לבית
חיה. שהיא בבית גומרה צידתה, והמכניסה בבית שצד [חיות], אבל צד הצבי והכניסו
וכן שלענין שבת פטור שאני כצדו, אסור לצוד אותו ביום מן הביכורים, לפיכך
מן הביכורין כל' יהודה כיצד חשובין. ומתניתין דקדמי אבד צדין חיה מן הביכורים,

שלישי ביצה כד.

כ"ב היבא דנפלי מולא מן הבתלים. וסיעור (ט) היה להם גובה כבתלים של צינרין: **כ"ג** שאומר הבא מצודה ונצודנו כו'. וזאת והרי אמרינן לעיל שיעור אחר ופ"ה דלדי ולידי חד שיעורא הוא ודומק הוא דאם כן אמאי מפרש אותו פעם אחרת והלא פירש

לעיל היכי דמי ציצר גדול וכו' לכן
י"ל דלעיל מיירי צבהמה ומהי והבא
מיירי צעופות ואע"ג דלעיל קאמר
הא ציצר מקורה מכל מקום לא
פירש שיעור הציצר צמה לא הוי
מחוסר צדה והשמה ינחא דפרין
עלה מאוזנין ומרגנולין: ^א

וְתִנִּיא הַצַּד אֲוֹזִין וְתִרְגְּמָנִין וְיִנִּי
הַדְרִיסָאוֹת (א) . וְאִתְּ
וְהָא קִימָא לֵן כֹּל פְּטוֹרֵי דְשַׁבַּת פְּטוֹר
אֲזַל אֲסוּר מִדְּרַבְנָן וּמִתַּנִּינָן נִמְי
מִזְדֵּה דְּפְטוֹר אֲזַל אֲסוּר מִדְּרַבְנָן וְיִנִּי
לְפִי מַה שִּׁפְרַשְׁתִּי בְּמַתְנִיתִין יִנְחָא
דְּגוֹרִין מִזְוֹנוֹת גִּזְרָה שְׁמָא יֵצֵא לְזֹד
מִהֵן דֹּאס כֵּן ע"כ רָצִין לִזְמַר דֹּאסוֹר
מִן הַתּוֹרָה דֹּאס אִינוּ אֲסוּר אֲלֵא
מִדְּרַבְנָן לֹא הוּא גִזְרִין לִיתֵּן מִזְוֹנוֹת
מִשּׁוּם שְׁמָא יִזְדַּס דְּהוּי גִּזְרָה לְגִזְרָה
אִי נִמְי סִמְיָךְ אֵהֵיִא דַּתְנָן פ' הַאֲוֹרָג
בְּסַמְכַת שַׁבַּת (דף קו: וס) דֹּאמַר
הַתַּם ר"ג מַחוֹסֵר יִזְדֵּה הַצַּד
לְתוֹכוֹ פְּטוֹר דֹּאמַר מַחוֹסֵר יִזְדֵּה [וְאִתְּ]
הַצַּד מִתּוֹכוֹ חֵיב וְסָבִי פְּרִיךְ הַאֲוִלִּי
וְאִזְקַמְתָּ מַחוֹסֵר יִזְדֵּה דְּרוּזָה לִזְמַר
כֹּל שְׁאוּמֵר הַצַּד מִזְדֵּה וְנִזְדֵּהוּ אִתְּ
הִינִי קִאֲמַרְתָּ הֵכָּה הַצַּד אֲוֹזִין וְתִרְגְּמָנִין
פְּטוֹר הֵא שְׁפִיר חֲשִׁיב מַחוֹסֵר יִזְדֵּה
כִּיּוֹן שְׁרָצִין לִזְמַר הַצַּד מִזְדֵּה
וְנִזְדֵּהוּ וּבְמַחוֹסֵר יִזְדֵּה הַצַּד מִתּוֹכוֹ
חֵיב וְהֵכָּה הוּי הַצַּד מִתּוֹכוֹ:
אֲלֵא

אמר שמואל הלכה
 ל' אמר ליה אבוי הלכה מכלל דפליגי^ט אמר ליה
 אמר ליה גמרא גמור זמורתא תהא: זה הכלל כל
 כי דמי מחוסר צידה אמר רב יוסף אמר רב יהודה
 אמר רבא מצודה ונצודנו אמר ליה אבוי והא אווזין
 א: מצודה ונצודנו ותניא יהצד אווזין ותרגמולין ויוני
 רבה בר רב הונא אמר שמואל הללו באין לכלוב
 לכלוב לערב והרי יוני שובך ויוני עלייה דבאין
 יוני שובך ויוני עלייה וצפרים שקנו בטפיחין
 רבה בר רב הונא אמר שמואל הללו באין לכלוב
 הללו באין לכלוב לערב ואין מזונותן עליך רב מר
 הני לא עבידי לרבווי כולהו נמי עבידי לרבווי לכלוב
מתני' ימצודות חיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום
 טוב אלא אם כן יודע שנצודו מערב יום טוב ומעשה
 ים לרבן גמליאל ואמר מותרין הן אלא שאין רצוני
 לה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ספק מוכן אסור
 שה נמי בכרי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל ואמר
 יוני לקבל הימנו אמר רב יהודה אמר שמואל אין הלכה
 אהא דתניא ספק מוכן ר"ג מתיר ורבי יהושע אוסר
 מואל הלכה כר' יהושע ואיכא דמתני לה אהא דתניא
 שוחטין

ונוטותן עליך. הלכך כבהמה הן וחשיבי מומות: **הי עידי לרבווי.** יוני רבווי. פורחין עד קיין וזריך לעלות אחריהן וגם שם נשמתינן ממנו **וני לקבל הימנו.** שאני שונא: **גב' מעשה לפסוק.** בתמייה וכי דרך מוכן. כלומר חזו שאמרנו לא יטול מהן מספק דהיינו ספק מוכן וספק אלקמן שבזמתינן מייחיתין לא בצרייתא: **דמתי לה.** להא דשמואל דאמר לתימר הלכה כר' יהושע משום דלא תני ליה לדר' יהושע בזמתינתי:

שומעין
מחוסר צידה מותר. **מתנן** מצודות חיה ועופות ודגים לא יטול מהן א"כ ידוע שצנודו מעין
השחישיה לר"ג כ"ו. אמר רב יוחנן אמר שמואל אין הלכה כר"ג. איכא דמתיני לה אמר רב תנאי
שאכל לא אן הדרשות כו'. ותרצנא הכי, ר' שמעון בן אלעזר אומר בא ומצאן המהות הדרת
שמעבר יו"ט ניצודו, [הא] ספק נעשו כמי שצנודו ביו"ט ואסור. אמר רב יוחנן אמר שמו
שמואל

כד.

עין משפט
ור מצודה

ד א ב מיי פ"י מהלכו
שבת הלכה י יט סמג
לאזין סה טוש"ע א"ח סי'
שטן סמ"ח א :

ה' ג ד מ"י שם הלכה כ:
ו' ה מ"י פ"ב מהל' י"ט
הלכה ז סמוג שם טור
ש"ע שם סעיף יב וסי' תלז
סעיף ז:

ז ו מיי שם הלכה ה [ופי]
מהלכות שבת הלכה כד'
טוש"ע שם סעיף ז:
ח ז ה מיי פ"ב מהל'
יו"ט הלכה ה סמג
לארץ עה טוש"ע א"ח ס'
תלו סעיף ג:

לְעִזֵּי דַעַשׁ"י

מישטיי"ד. ארון כלים.

רבינו חננאל (המשך)
 ר' יצחקה הוא דפליגי עליה
 דר' יהודה, והנחן דגזר
 צפור למדל וברבי לוגיה
 ולחצו ולביכרין נגמיה
 שידתו וחייבין בשבת,
 וקטני לחצו ולביכרין,
 ביכרין הוא זמני דחצר,
 כאשר כל מה ששחצו,
 מותר לצדו אורו ביוז,
 כל כל מה שביכרין,
 צדיו אורו קודם לכן.
אסיקנא נפוחא אעופות
 כל קשיא, ממחתינן ביכרין
 מקודתו הוא כבית נגמיה
 וידתו, ובריייתא ביכרין
 שידתו, אסיקנא קודם
 צדו, כיון שזינו קודם
 יתכן (שיפתה) [שיפח]
 אחיך כן בכל שני
 שרידה, לפיכך אר צדדי.
 ואי קשיא לך דהא
 רבנן ר' יהודה ובית
 זבנן הוצו צפור לכין

בשבת פטור הווא, וזאת
נגמרה צירתו, והנה אביה
צורה הווא, ואנשי' אה
צידה, ויכין דבשבת פטור,
לדור מנמו.
חלוקתם בצפון דרום צידה
ושאני פטור דרום
שופות, דשאן שופות
מיין שניכנסין בביר
מקור נגמרת צידתו, וזאת
צורה דרום אנה מקבלת
מרות, ואין נגמרת צידתה
לא במגדל, בחד שחית
פירוש שכן רצו אנה
ואנו צריך לפרש ביה
ביני כל דבשבת פטור
לחלוקתו אהרדי. פירוש
בעת שהתחמה מבור
עד כותל המזרחי, והוא
ביר בקן, שרצ' אומר
חייב דמי מחוסר צידה
ואסין' ואנשי' דבא
לכלובן לערב, כיון כיון
שוכן ביה, עילוי, אסור
דבני דבויי להו, אסור
דבני חמין בייט, אסור
אחורין ותרגולין, וזנים
הרסיות, אש' דצדין
אחין, כיון דבאין לכלובן
לערב ומזמורין, עילוי,
לבעו לכלובן מיהא לא
דבני, דבני חרובות
הן, אסור בורחין מבני
אדם אלא כשטראין לא
אסורן (צדור) (מנצחין)
לצדור, צדין מהן בייט.
שטראן יהודה אסור
שטראל אסורן כרשבי',
דכל מחוסר צידה בענין
שטראן אסור
ספק אסור, ומעשה ביה
שטחטשין מן הכבירין בייט,
קלקלוקן מערב בייט,
לא הלכה כן אסורין לא
עליון.